

ЗАВТРА

ДЕНЬ

РАДЯНСЬКОЇ

МОЛОДІ

Учениця Бобринецького профтехучилища Валентина Ворона — посланець комсомольської організації села Добрянки Вільшанського району. Клас, де навчається майбутня трактористка, десяти місяць тримає першість училища з успішності.

Фото В. КОВПАКА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

СУБОТНИЙ ВИПУСК

Рік видання XI
№ 76 (1244).

СУБОТА, 27 червня 1970 року

Ціна 2 коп.

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТІ КПРС І РАДІ МІНІСТРІВ СРСР

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли Постанову «Про заходи по забезпеченню збирання врожаю і заготівель сільськогосподарських продуктів у 1970 році».

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР висловили впевненість, що партійні, радянські, сільськогосподарські, комсомольські та профспілкові організації, колгоспи і радгоспи вживуть усіх заходів для того, щоб одержати в 1970 році високий уро-

жай зернових, технічних та інших сільськогосподарських культур, провести збирання без втрат, заготовити необхідну кількість кормів, виконати і перевиконати плани продажу державі зерна та інших сільськогосподарських продуктів.

Виклад Постанови опубліковано в центральних, республіканських, крайових і обласних газетах.

(ТАРС).

МОЛОДІ ГЕРОЇ ПРАЦІ — ГОСТІ ВДНГ

Учасники першої зустрічі молодих героїв праці, новаторів і передовиків виробництва соціалістичних країн, яка відкрилася у Москві, 24 червня були гостями ВДНГ СРСР. Представники робітничого класу і селянства Болгарії, Угорщини, НДР, Монголії, Польщі, Румунії, Чехословаччини і Радянського Союзу ознайомилися з експо-

зицією розгорнутої тут Всесоюзної виставки технічної творчості молоді.

З інтересом оглядали вони стенди павільйону «Центральний», присвячені В. І. Леніну — другові і наставникові молоді. Серед експонатів — фотокопія першого видання історичної промови Володимира Ілліча «Завдання Спілок

молоді», картина «Виступ В. І. Леніна на III з'їзді комсомолу».

Посланці братніх спілок молоді відвідали павільйони «Народна освіта», «Космос», «Профтехосвіта», «Машинобудування», «Хімічна промисловість» та інші, а також виставку технічної творчості молоді соціалістичних країн.

(кор. ТАРС).

ЛИШЕ кілька днів тому був пущений в дію пелетень п'ятирічки — Морозівський вуглерозріз. А Вітчизна вже одержала десятки тисяч тонн вугілля. Серед тих, хто «доклав свого серця і праці, щоб швидше прокласти шлях до вугілля, були і ці двоє — бригадир електролюсарів — Володимир Дусанюк (ліворуч) і електролюсар — Володимир Терещенко. Ювілейні медалі на їх грудях — свідчення їх доблесного старання.

Фото В. КОВПАКА.

ХВАЛА

РУКАМ

МОЛОДИМ!

СІЛЬ МОЛОДОСТІ

ЧУБАТИМ соняхом котилося полуденне сонце поміж хмарами, а над ними спливав світанок. Добрий і теплий, настільки на дощовому літєллі, на височині солом'яного даху, з котрого он стільки неба видко... А ще, коли глянути до землі, — дерева, дерева, дерева, яких з роду-віку не бачили. А їх — двійко. Босоногі хлопчики вже астигли охрестити одного Демидком, іншого — Давидком. Чого б це такі простакуваті наймення пришилися до пташенят, до двох діток молоді журавки? Ніхто не знав.

Не відала про те й Валентина. Як не могла дати ради своєму прізвиську — Жук. Дивина та й годі! Навіть ж ні мама, ні родичі не схожі на крилатих лісовичків — на тобі... Жук! Хай буде.

Підростають Демидко й Давидко, вже й на ноги пробують спинатися, крила розправляють, та все ширше й ширше досі дзьоби відкривають, коли мама-журавка здобич приносить. А одного ранку...

Давидко, а котрого була зовсім чорна донгаста шия, вдарила крилами по тужавих беках вітру, злетів з гнізда, та й завів, описавши дугу, на яблуневому вітті.

А тут хлопчики наче з-під землі випреснули.

— Бачив, літати пробує.

— Угу!

— А малий ще.

Поселили смілячка знову до високого гнізда на солом'яному даху. І мама-журавка гепер щодня кружляє, показує пташатам, як крила розправляти, як проти вітру залітати.

Ледь не плакала Валентина, коли до її порогу звалився Давидко. Ніжку пошкодив, але схопився, пошкитилгав, змахнув крильцями, підлетів на кілька метрів...

А Демидко був слухняним синком: зірко стелав за маминими по-вчаннями, ковтав жабе-нята перед обідом і навіть крила не розправляв. «Для чого? Хай дурень — Давидко бешкетує! А я астигну».

Знову і знову падав на землю Давидко.

Демидко сито дримав на гнізді.

Старалася мама-журавка: все показувала, як літати, як проти вітру, не змахнувши крилом, висоту набирати.

— От, бачиш, школу закінчила, золоту медаль

масш, лети у світ, — сказала якось Валентинці мати.

Широкі чорні бровенята зійшлися над переніссям, пухленькі щічки зарожевіли, очі заблищали вранішнім сльозом. Одягла улюблену вишивану блузку, вийшла за поріг. А там сонця того, хоч веслами загібай!

Тужно куралася журавка — б'ється у хвилях річки Демидко, ніяк йому не злетіти...

Радю куралася журавка — високо в небі кружляє її Давидко. Бач, до тієї хмарки й їй не піднятися! А він не раз з крилом пошкодженим, з однією то другою ніжною розбитою... Зумів-таки.

Судачили язички:

— Видили таке! Он Трохимова ледве на трійці десятирічку скінчила, а до інституту подалася... І прийняла! А Жучиха-молодша з медал-

ЖУРАВЛИНИЙ КЛИЧ

лю... І токарем... На зміну ходить в механічний, «Сільгосптехніку».

Весни-весноньки, як ті журавлі в небі!

Виводяться пташата, пробують крила.

— Ну, то як же ваша Валька? — стрічають Жучиху-старшу на вулиці.

— Вчора приїхала з Кіровограда.

— Десь на солідніший завод влаштується?

— Вчиться.

— Отакої! Вона ж — токар.

— Заочно... В інституті сільгоспмашинобудування. Другий курс закінчила.

...З синьою окалиною заготівка закріплюється у верстат. Струм! Різцеві ковзнув по металу, впився в твердь, звивається голубуватою спіраллю стружка. Ось і деталь готова. Якусь мить можна полюбуватися нею, потім знову — стружка, безформений овал заліза набуває потрібної форми.

А за вікнами — журавлі.

Десь між червонястих вишень стоїть щаслива мати.

Н. ПАЛИВОДА.

М. Долинська.

1. СУПЕРЕЧКА ПЕРЕД ДОРОГОЮ

Мовчання порушує гість:

— Мишко, твої очі знову набубнявіли втомомо. І цієї ночі, либонь, мізкував над формулою без закінчення. А казав, що не вирішив, чи поступати на фізико-математичний. Ото не терплю, коли люди на ховається за брами. Ми ж всі знаємо: бути тобі знаменитим математиком. Бо в тебе не голова, а довідник з алгебри і тригонометрії...

Далі про йнше:

— А скажи, кому ти можеш заздрити. Мені здається, що нікому, бо сам все розумію...

— Чого ж, наприклад, батькові. Він, в мене майором авіації був. Як розповідь про свої позашкільні мандрівки, він би слухав. Мати каже, що він під найшасливішою зіркою народився. Фізическі літаки зрештеш, а на його машині й дрипши не було.

— Оце-то щастило!

— Погो чекали на землі, він був потрібен там, тому й повертався...

Через тиждень з друзями суперечка.

Павло:

— Ти, Мишко, зрадив все наше товариство. Ми ж всі хвалилися, що наш однокласник буде вченим. І раптом чуємо: Ножнов пішов учнем токаря на «Червону зірку». Як тепер думаєш рятуватися од нашого гніпу?

— Серед таких людей, як мої заводські вчителі, швидше пізнаєш себе, аніж в чотирьох стінах на самоті з котангенсами.

2. ЗА РЕКОМЕНДАЦІЮ ВЕТЕРАНІВ

Він поспішав до кабінету секретаря парткому. А остеронь:

— І Ножнова сьогодні в партію приймають?

— Аякже. Кращий молодий токарь, комсорг цеху. В політехнічний поступив. І, кажуть, вже сам робить креслення для нового висівного апарата. Поки що доморощеним інженером-конструктором в цеху прозвали його.

— Ну, а рекомендації чий?

— Комуністи-ветерани давали...

...Того дня в його зошиті з'явилися рядки: «Якщо є цілі, забудь про втому і йди вперед...»

3. ВІРНИСТІ СОБІ

Павло ніби жартує:

— Тобі, Мишко, треба пам'ятник поставити.

— Це ж за які подвиги?

— Ого, ще й прибудняєшся. Мати твоя каже, що перед тим, як зробити оці креслення, ти більше семисот книжок мав під руками. Тепер знову приніс якісь брошури.

— Порція на наступну ніч.

— Ти вірний сам собі, Мишко, — за будьком став: спочинок — то не твоя необхідність...

— Неправда. Вчора був у лісі, біля річки. Зіпсував чотири фотоплівки. Тепер он півсотні етюдів маю...

4. ЗУСТРІЧ ПІСЛЯ РОЗЛУКИ

Тисне Павлову руку і запрошує до хати. А товариш розхвилювано:

— Ти, брат, чому став таким потайним? Закінчив інститут, аспірантуру, став інженером конструкторського бюро. Оце і всі новини? Вчора он дивлюсь всесоюзний бюлетень «Відкриття і винаходи». Раптом читаю: «Висівний апарат, Авто-

ри — Курзов, Ножнов, Рибчинський...» Що ж це за диво ви пропонуєте?

— Проста річ. Апарат з бункером, висівачий диск з електродами і зарядними контактами та ще сошник, який відрізняється від інших тим, що рівномірно висіває некаліброване насіння...

— А я до тебе дзвонив. Немає і нема.

— Та я за рік — п'ять місяців в мандрівці. То під Москвою нашу нову овочеву сівалку випробували. А оце їздив в Челябінськ, як працювати над висівним апаратом, радився з спеціалістами. Тиждень — в Ленінградській області. І ось знову збираюсь до Москви в науково-дослідний інститут.

— І дисертацію повезеш?

Михайло дивується обізнаності товариша.

— Ні. Трохи пізніше. Деякі сторінки переробляю, скорочую, дописую.

Поклав перед Павлом пакунки журналів і газет, а сам поспішив на кухню.

— Ти набирайся грамоти, а я щось для твого здоров'я знайду.

Павло перечитує окремі газетні матеріали. В журналі «Сельский механизатор» інженер-конструктор Михайло Ножнов дає поради казахському механізатору І. Карімову про те, як треба використовувати зернові сівалки для сіви овочів. Це — за спеціальним замовленням редакції. В журналі «Тракторы и сельхозмашины» розповідає про нову модернізовану сівалку. Десять матеріалів в обласних та республіканських газетах, журналах, а заводській багатотиражці. Переглянувши все це, Павло кличе Михайла.

— Ніби все зрозуміло.

Ти пишеш нарис про вченого, інформуєш читача про нову машину. І раптом — замітка про дроздів і ведмедів, поруч фотознімки. Диван та й годі.

Михайло мовчки показує товаришеві інші пакунки. То сотні фотознімків, зроблених в Криму, Прибалтиці. А ось кіноплівка, тридцятихвилинний фільм «Пори року».

Якщо бажаєш, можеш переглянути наш колективний короткометражний про завод, до 50-річчя Жовтня.

* * *

Інженера Кіровоградського ДСКТБ Михайла Ножнова сподівався побачити за конструкторськими кресленнями, а він, виходить, знову поїхав до Москви. І якраз так співпало, що того тижня мені теж довелося побувати там. В готелі його, безумовно, не чекали. Справившись з ділами в інституті, він вже крокував Лаврушинським провулком до Третяковської галереї. Домовилися зустрітись в другій половині червня.

І ось я в нього вдома. Теж розглядаю його численні фотознімки, кінострічку. Михайло показує свою найдороччу річ — дарунок в'єтнамського хлопця До-Базо, який недавно як студент-практикант побував на «Червоній зірці». Це — портрет дівчини, виконавці на бамбуковій тростині. Але найбільше його багатство — то книги.

— Оце отримав кілька довідників. Треба повернути. А фотоапарат став у пригоді — зробив знімки потрібних креслень.

СІЛЬ МОЛОДОСТІ

„БАЧУ ЗОРІ...“

ІЗ ЗАПИСНИКА ДІАЛОГІВ
ДЛЯ НАРИСУ ПРО СУЧАСНИКА

Кінокамера, виходить, йому теж потрібна не тільки для мандрівок. Коли працював разом з товаришами над новим висівним апаратом, теж роботу механізмів було відтворено на плівці.

— Так часом швидше побачиш прорахунки, — пояснює Михайло.

Ще й це раз переглядаю його нові сторінки машинопису про подорож у Криму. І теж дивуюсь, що він зробив їх, як висококваліфікована друкарка.

Знову пояснення:

— Нааучився, коли вирішив в університеті робітільника пізнати журналістську майстерність...

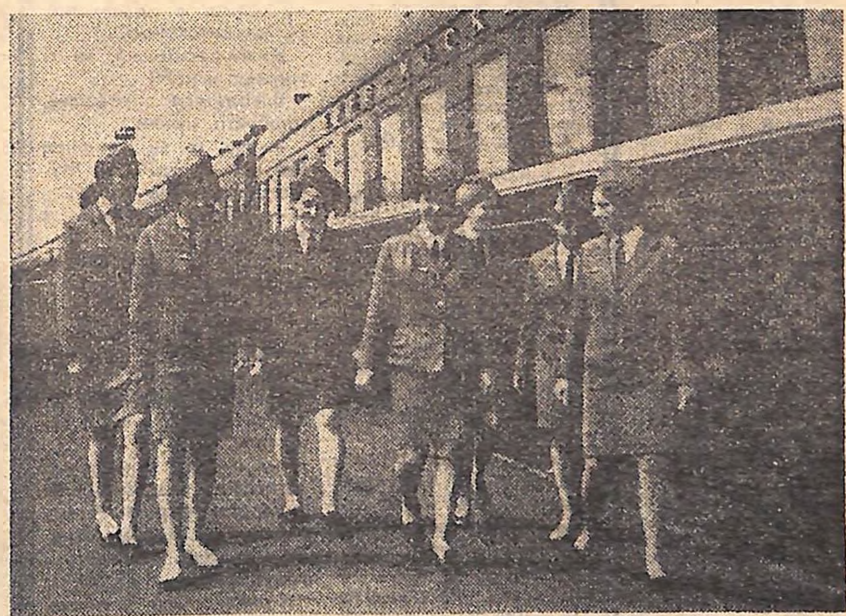
І це в той час, коли треба було готуватись до сесаменту в аспірантурі, коли спішив закінчити креслення нової сівалки.

Кажу йому про своє захоплення. А він:

— І зовсім це небагато. Найбільше дива там, де хочеш відобразити на кіноплівці весь світ. Ось сьогодні маю зробити кілька кадрів зоряного неба. Хочете — підемо разом...

М. ШЕВЧУК.

м. Кіровоград.

На шість тисяч кілометрів простяглися сталеві магістралі Південно-Західної залізниці, якік нещодавно минуло 100 років. 7 червня 1870 року вперше почався регулярний рух на лінії Київ—Жмеринка. А тепер рейки Південно-Західної пролягли по території десяти областей. На зміну паровозам прийшли потужні електровози і тепловози. Автоматика і телемеханіка докорінно змінили характер праці залізничників. Збудовано нові локомотивні і вагонні депо, красиві і зручні вокзали, запроваджуються нові форми обслуговування пасажирів. Тепер у комфортабельних поїздах залізничної швидкості перевозиться понад 120 мільйонів пасажирів. З станцій Південно-Західної можна без пересадок поїхати до Владивостока, Берліна, Праги, Рима.

Багатою на події є столітня історія залізничної. Вона позначена славними революційними, бойовими і трудовими подвигами залізничників. Із кресляючими нові рубежі, колектив магістралі взяв зобов'язання виконати п'ятирічне завдання до 7 листопада.

На фото: передова комсомольсько-молодіжна бригада провідниць поїзда № 1 Київ — Москва завершила чергову поїздку.

Фото А. ПІДДУБНОГО.

(Фотохроніка РАТАУ).

Сувеніри із Світловодська

Вироби Світловодського керамічного заводу знайомі не лише на Кіровоградщині. Керамічний посуд, декоративну скульптуру можна побачити в крамницях багатьох міст України, де вони красуються під привабливою вивіскою «Сувеніри».

Колектив заводу постійно

працює над розробкою нових моделей. Зовсім недавно завод освоїв випуск прибору для напоїв «Динька», кухля «Діжечка», сервізу для кави, чашки для бульйону. А вже сьогодні готуються до серійного виробництва декоративна посуда «Куроч-

ка», дитячий прибор для кави (автор В. Беседін), набори для меду та млинців (автор В. Ущипівський). Виконані з великим смаком, керамічні вироби заводу безсумнівно прикрасять оселі наших трударів.

О. РИТИНЧУК.

МАЙСТЕРНІСТЬ — ІЗ РУК У РУКИ

ДІВЧАТА іменують себе комсомольсько-молодіжною бригадою, хоч з повним правом цей колектив можна назвати цехом. Цехом молодих, вправних та енергійних. І настійливих. Я своєю появою перервав їхню емоційну розмову. Втім, ненадовго. По хвилі пона відновилася, переходячи від стриманої до запальної, гарячої.

Спершу мені здалось, ніби у колі дівчат зіткнулися дві полярні позиції: з одного боку — технолог ателє індушну одягу «Шахтарочка», секретар комсомольського комітету Галина Хрустальова; з другого — робітниця, на боці яких стояла групкомсорг Людмила Крячко.

— Нічого не хочемо для себе, — гомоніли в гурті. — Інструктивні карти і лекала для роботи потрібні. Буде менше втрат пряжі, швидше діло піде...

— Будуть карти, дістанемо й лекала, — мабуть, уже не вперше відповідала секретар.

Розширення виробництва значно випереджало його технічну оснащеність, забезпеченість кваліфікованими кадрами. Кустарщина ще й зараз дається взнаки. Однак бригада самотужки і не без успіху розв'язує всі проблеми і планує далі розширення виробництва. Весь колектив якомога швидше прагне здолати кустарщину, і навіть злополучні інструктивні карти, що пояснюють техніку й технологію виготовлення в'язаних виробів, привезені з Києва. Проте вони виявилися непридатними.

Почувий мною уривок розмови був лише невеличкою часткою тривалих колективних міркувань, суперечок, котрі виникали в цеху і на засіданні комітету комсомолу, на виробничій нараді і під час вечірньої прогулянки. І годі шукати в цих хоч якого-небудь сліду протилежних поглядів. В тому, щоб вийти на широкі промислові рейки, зацікавлені всі. І технолог — не консерватор. А що подруги шодня наслідують на ній, так це зрозуміло. Вона — комсомольський ватажок і представник адміністрації, вона має змогу вирішувати масштабні питання.

В цеху вже стало тіснувато, він збирається переселятись в інше приміщення. Машини тут тимчасово встановлені на підлозі, а не на бетонних фундаментах, і сильна вібрація перешкоджає користуватись електроприводами. Темп роботи сповільнюється. Але впадає у вічі, що дві молоденькі робітничі працюють аж надто повільно, довго приглядаються, перш ніж виконати якусь операцію. На мій запитливий погляд Галина Хрустальова усміхається:

— Думаєте, як же вони норму виконують? Бригада виконує. За п'ять місяців цього року маємо 105 процентів плану і жодної скарги на якість продукції. А Шура Шорнюк і Валя Худолей — учениці у майстрів Людї Крячко і Валї Коробки. Таке правило запровадили комсомолки: оволоділа професією сама — навчи подругу. Адже досі жодна кваліфікована робітниця не прийшла до нас із сторони. Цех не тільки випускає светри, а й готує хороші кадри. В'язальниця може самостійно працювати по трьох місяцях навчання, швачка оволодіває спеціальністю за півроку.

В'язальний цех, як і загальний вигляд ателє, привертає увагу вже з вулиці гарною охайною оформленими вітринами. В середині цеху приміщення оживляють стелі, фотомонтаж, стіннівка. То результат участі комсомольсько-молодіжної в конкурсі на краще оформлення цеху на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Але сторонній спостерігач дуже швидко переводить погляд із стін на робітниць. Відчувається, вони не просто працюють. Дівчата творять. Людї Омельченко впровадила оригінальну планочку до жіночого жакета, Раї Третяк прийшла її тонким непомітним швом. І поспішають поділитись радістю невеличкої перемоги з усім колективом, кличуть групкомсорга, секретаря комітету. П'ятихвилинна «виробнича нарада» схвалює новинку, і незабаром котрусь із олександрійських красунь питатимуть сусідки: «Де ви придбали? Скільки коштує?»

Придбати вироби «Шахтарочки» можна у різних місцях. Найзручніше — через індивідуальне замовлення. Однак влітку попит на теплі шерстяні вироби знизився. І коли б не ініціатива і старання комсомольсько-молодіжної, довелося би згорнути виробництво. Дівчата самі взяли на себе реалізовувати свою продукцію. За прилавком на ринку можете вгледіти знайомі обличчя Галї Крупської, Ольги Сафоновой, Валї Ярошенко, Катї Сидоренко та інших робітниць в'язального цеху — «коробейниць» з «Шахтарочки». Тут ані тіні корислі, зарплати їхньої торгівлі не збільшує, хоч в'язальниця й швачки стають «коробейницями» у вільний від роботи час.

Покладаючи ателє, я чув продовження тієї ж розмови:

— Придбаємо, дівчата, карти, лекала, нові машини, поставимо їх на фундамент, наберемо нових учениць...

І. БЕЗДІТНИЙ,
спецкор «Молодого комунара»,
м. Олександрія.

СІЛЬ МОЛОДОСТІ

ПОДІБНО планеті, котра має полюси холоду і тепла, людина несе в собі два емоційно кріпкі заряди — любові і ненависті. Без цих почуттів немислима людина ні на зачатті дальної дороги, ні в тихому лабіринті своїх літ. Щоби «спирити» солодку знаду вистиглих криниць, треба не «потурати золотій омані» і, напакі, коли «немов ріка, замулена надійно, не ширшає, а звужується світ» слід відчувати як «пахне сіно лагідно-заклино, і мальви сонця ждуть за ворітьми». Це перше, що приходить на думку, як тільки закриваєш останню сторінку нової поетичної книжки Володимира Базилевського «Світлиця», це перше, що змушує тебе оглянутися на пройдені години, а повернувшись обличчям до невідомого світу, знову і знову відкривати

атолить спрагу не одного подорожнього. І скрізь, майже на кожному кроці, відчувається, як ліричний герой, щоби не збитися на манівці, звертається до старшого покоління, перехоплює його досвід боротьби і перемагати.

Іду на посвіт ваш, учителі,
Немов на поквіт сурми золотої,
Десять угорі, в смарагдовій імлі,
Ваш світлий світич висіє наді мною.
Кажуть, слово «люблю» треба вимовляти
якомога тихіше. Тоді воно матиме глибший
зміст, правдивіше звучатиме, емоційніше діятиме.
І ось у В. Базилевського вірші про рідну землю:

Безмежна земле, слави-бо еси
Твій аромат на тілоці бузковій.
Шал коника в долині вечоровій,
І хвилі сплеск, і крапелька роси
В леваді на блискіт пражанковій,
І клекіт повсякденної пси...

Не аляпова-
тість фарб, а
яснрва кар-
тинність вра-
жають своєю
безпосередні-
стю, щирістю.

Гарне пророс-
тає з простоти,
як з-під сірого,
зжужмано го
снігового ост-
рівка чисте по-
лум'я першо-
цвіту. Автор
розгортає фі-
лософське уза-

гальнення «чому лише в твоїх знадливим лоні звучать притихло марші похоронні?» Це якраз те, про що в нас йшлося вище, про два полюси любові і ненависті.

ЩЕ ОДНЕ русло, котре живить творчі думи молодого автора. Ім'я йому — Природа. Про що б не писав поет — завжди і всюди спливає повнокровність життя з навколишнього дивосвіту:

А за селом дуби, як поторочі,
Прощують тихо пугіток глухим.
І я пішов за ними в долину,
Та все чомусь ніяк не здожену.

Автор чітко і ясно висловлює своє відношення до природи. Його ліричний герой немислимий без передзвону коло-са, без високості зелених ялин, без снігової волошки в житі. «Преславний лісе! Із ясних хоромів не прожени мене, не прожени...» Бо «нелегко в світі бути просто деревом, людиною подвійно тяжче бути».

Є в збірці вірші, присвячені Сквороді, Пушкіну... Вони, як і всі інші поезії, оригінальні, зроблені сьогоднішню, щирі і прості.

В останніх строфах «Світлиці» автор звертається до читача:

Крізь буднів рівнотонні камертони
Пече мені настрійно до світанку.
Кордони душ людських, трудні кордони,
О, як сягнути через вашу грань!

Не просто сяяти, як зело на злив.
Окремішню, під марш вітрові,
Взаєморозумінням ми щасливі,
Взаєморозумінням ми живі!

Коментарі, як кажуть, зайві. Ліричний герой прийшов у сей світ для взаєморозуміння. І воно, безперечно, відбувається через гаму кольорів причетності до всього святого — хліба, землі, народу.

Валерій ЮР'ЄВ,
член Спілки письменників УРСР.

КОЛЬОРИ

ПРИЧЕТНОСТІ

себе, нищити і творити, жити повнокровно і мудро, бо «осяні задумно плывемо у ясен світ під голубе проміння».

Нову збірку поезій В. Базилевський назвав «Світлиця». Ім'я книжки символічне, цілком відповідає внутрішньому пульсу усіх трьох розділів — «Ліно», «Кримські акварелі», «Сніги».

Наш читач з більшістю цих віршів знайомий, астиг полюбити молодого ліричного героя, людину невтомну у своїх шуканнях, людину мислячу і великодушну.

Малюючи образ Леніна (чітко і яскраво — кількома штрихами) автор, а з ним і ліричний герой, звертається до Ілліча перед новою дорогою: «На пошук духу, на врожайну цвітє благословить мене, благословить!» І оте благословення приходить, впливається в жили ясню зрілістю:

Повніючи осяним чолом,
І плоть свою, і дух свій віднаходжу,
Нов сокіл, пружину пробую крило
На це благословення переможу.

Але цього мало для ліричного героя. Він не заспокоюється, на світанні, крізь голубувату прозорість шиб, гукає: «Шо, дню, мені припас — шляхи крилаті і щирі мову при ясній багатті?»

Аж згрілим криком бризнула з очей
Від спроби божевільної потреби.
На обрусі блаватній просто неба

Мій хліб насущний як мене пече! —
коли вийшов за поріг, коли став до роботи,
щоб «серце вихлюпать до дня».

Вже по цих невеличких прикладах можна сміливо судити, що кожен рядок, кожне слово В. Базилевського несе неабиякий заряд, мисль, значимість. Поезії нашого земляка, де йдеться про красу праці, про любов до рідної землі, про велич людини, підкуповують своєю безпосередністю, простотою.

Ліричному героєві «Світлиці» кожна мить доводиться відчувати спрагу до життя, бо озирнувшись, помічає — зроблено так мало...

А час летить крізь брами і загати,
І палиць невблаганно струменить.
Ожог, знову і знову:
Я виривав на вранішній годині,
Коли і світ, і серце запаліло
В звучній повнокровному єдні.

А ЯКУ б тему не брався поет (бодай навіть за тисячу разів писану-переписану) вириває її свіжо, по-своєму, вносить у старе русло цілюще джерело, котре

РАНКОВУ тишу незвично рано розірвали дзвінки юнацькі голоси. Це біля приміщення Кіровоградського міськвійськомату зібрався старшокласники шкіл обласного центру. Сьогодні в них цікаві зустрічі з працівниками авіаспорту клубу, воїнами-земляками місцевого гарнізону.

— Побачите, хлопці, як володіє парашутом наш Павло, — звертається до учнів СШ № 3 директор Володимир Тимофійович Самбурський.

На обличчях десятикласників посмішки радості. Іде мова про їхнього однокласника спортсмена-розрядника з парашутного спорту Павла Бойдасера.

— Павло стрибає добре, — погоджуються юнаки, — а ось Валентин Білик сьогодні покаже клас. Майстер спорту! Призер республіки! Має на своєму рахунку вже більше тисячі стрибків!

І ось, нарешті, зустріч з спортсменами. Тут і імениті парашутисти, неодноразові призери республіки та країни, майстри спорту СРСР В. Білик, А. Аношин, Т. Салтанова і ще зовсім юні Валентина Антонюк та Лариса Ємельянова, які тільки

ПІД КРИЛОМ ЛІТАКА

На фот.: вгорі — заступник начальника авіаспорту клубу А. П. ТРУФАЦОВ показує учню 13-ї школи Олександру ШТАНДЕНКУ, як треба керувати навчальним літаком, внизу — в гостях у авіаторів.

Фото АВТОРА.

починають шлях у великий спорт.

Незабутні спогади залишають у юнаків зустрічі з воїнами-земляками. Про те, як вони служать, розповідає офіцер Дмитро Федорович Лавров. Він відмінив відмінник бойової підготовки Кіровоградщини сержанта Юрія Савицького, рядових Анатолія Підковського, Валерія Решетникова, Олега Гашева.

В кінці зустрічі про життя воїнів-земляків розповідає відмінник бойової підготовки сержант Ю. Савицький. Він також поділяється з випускниками своїм досвідом про те, як треба готуватися до військовій службі.

Ю. СТОРЧАК.

ГЛИБОКА РОЗВІДКА

СЬОГОДНІ ПРО ЮНІСТЬ СВОЮ РОЗПО-
ВІДАЄ ВАСИЛЬ МАКСИМОВИЧ ГАЛУШКІН.
ЯКИЙ У СІМНАДЦЯТИ СТАВ ЗАХИСНИКОМ
СТАЛІНГРАДА, А В ВІСІМНАДЦЯТИ ВЖЕ
НОСІВ ЗОЛОТУ ЗІРКУ ГЕРОЯ.

— День 9 травня, пам'ятаю, був похжим—
тихим і теплим. Наша розвідувальна рота,
якою я командував, знаходилася в районі під-
вального-західного передмістя Берліна.

Що робилися тоді на наших позиціях!
Але перш, ніж радити до сніз, треба було
пережити страшні чотири роки війни, виявити
небачену мужність, мати силу і віру, щоб у
запеклих боях відстояти свободу і незалеж-
ність своєї Вітчизни, визволити поневолені
народи Європи.

Сьогодні пригадується Сталінград. Тут я
сїмнадцятирічним юнаком зробив перше бо-
гове хрещення.

Коли бійшли в самому місті, біля трактор-
ного заводу, наш полк оточили. Билися муж-
ньо. З полку залишилося 23 чоловіки. Але ми
вистояли. На сьому добу прорвали кільце. Та
відступати нікуди. Потрібно розвідати кільце.
І ми його розвідали. Кожної ночі відбивали
по 10 — 12 контратак. Билися за кожну зруй-
новану стіну, за кожне камінь. Боєць кидав
своє місце лише тоді, коли бачив, що з його
краще відно фашистів, зручніше їх зни-
щувати.

Золота Зірка Героя? Це було пізніше — на
Дніпрі. Після Курської битви. Ви дізналися,
до речі, перші фільми кіноопер «Визволен-
ня». То розповідь про нашу бойову молодість.
Я пізнав себе в Сажові. Все було так... Тільки
я залишився живим...

Ми зробили свою значущу справу — вико-
нали завдання яке часто дається розвідникам.
— взяли «языка». Але то здавалося звичайним
тоді, коли подвиги зверхувалися на твої очі
часто і твоїми ж товаришами, простими бі-
цями.

Завдання було складним. В районі села Глі-
бовки біля Києва німці зайняли оборону. По-
трібні вичерпні дані про противника. Для цього
ми мали перейти передній край оборони
фашистів, дізнатися, де знаходиться штаб їх
частини, прокинути туди, захопити важливі
документи і доставити живим штабіста.

Дали мені випробування розвідники Едуар-
ва, Панчинського, Зачеславського, Грушка, По-
пова, Трегикова і Кулика. План проникнення,

прийоми знищення вартових вичили до най-
дрібніших деталей. Наділи цивільний одяг.
Будував і Зачеславський, що добре розмовляв
німецькою мовою, одягався у форму фа-
шистських офіцерів.

Перейшли передній край. Багато цінних від-
омостей дізналися від місцевого населення.
«Працювати» довелося мені. Тоді я маю не-
повних вісімнадцять років і в селянському одя-
зі склався на підпасах. Знайшли хутір
Вишневу, де були білязиди німецького шта-
бу. Спостерігали три дні. Виконання завдання
ускладнювали тихі погодні умови. Кожен несе-
режний крок, навіть необдуманий рух міг
коштувати нам життя. В ніч нападу розбили-
ся на чотири групи. Після зняття вартових
вся дальша операція тривала всього чотири
хвилини. В штабних кімнатах вийшли всі до-
кументи, у спальні знищили десять офіцерів, з
собой прихилили одинадцятьох — найстар-
шого.

Відхід був тяжким. Недалеко від переднього
краю нас виявили. Окопалися. Проти нас, вост-
ми пошох, кидали до роти солдат. В першому
бою загинули Попов і Кулик. Вночі про-
должували відхід.

На нас ледве не напала німецька кухня.
Зачеславський зупинив її, вилізав офіцера,
що спав на кухні, прикинувши його, а кухар
наказав взяти нас до німецького проходу в
обороні німців. Доїхавши, ми приїхали до
шні коня котелок з кашкою і пустили його
понад лінійку німецьких окопів.

Все йшло добре. Та на середині нейтральної
зони у фашистського «оберга» зсунулася по-
в'язка і він закричав щось німецькою. По нас
підкрили вогонь з обох сторін. Ми змушені бу-
ли дати сигнал наміну, що повертається з по-
шуку розвідника. Але цим самим викликали
ще сильніший вогонь з німецьких позицій.
Загнуло ще два білі. Поранений, я ледве
дотягнувся до своїх окопів. Потім втратив
свідомість.

Документи ми добули цілі. А німців ви-
чавив полковником. Він дав потрібні відомо-
сті. Зірвалися плани німецького команду-
вання скинути наші війська в Дніпро. Діа-
ліз прорвала оборону противника і зайняв
антисний плацдарм для дальшої боротьби за
звільнення столиці України.

Коли підлікувався, був на прийомі у Вату-
тіна. Пізніше в Москві Колінін тис мені руку,
даючи нагороду — Зірку Героя. Михайло Іла-
нович утер сльозу. Аж я був хлопчиськом.
Вісімнадцять років не споминюся...

А потім знову розвідка. Визволення України.
Румунія, запліт бої в Будапешті, Відені, Бер-
ліні і 9 травня 1945 року.

Ми перемогли. Шиною гарячої крові, ціною
життя наших товаришів завоювали сьогодні-
шній мирний день. І вашій молодості дано
його ужити і берегти, берегти, берегти...

На шляху до Леніна

Актори
ролі

МОСКВА, 1920 рік. Володимир Іл-
ліч Ленін розмовляє у своєму
кабінеті з посланцем німецьких ко-
муністів, молодим робітником Вік-
тором Клейстом, який привіз йому
лист від ЦК компартії Німеччини.
Кінокамера оператора Валерія Вла-
димирова націлена на народного
артиста СРСР Михайла Ульянову та
актора Із НДР Готфріда Ріхтера,
які виконують ролі Леніна і Клей-
ста.

Ми — на зйомках нового худож-
нього фільму «На шляху до Лені-
на», над створенням якого працю-
ють майстри кіно «Мосфільм» та
кіностудії «Дефа». Постановку кі-
нокартини здійснює режисер Гю-
тер Райш за матеріалами одно-
именної автобіографічної книги Аль-
фреда Куреллі.

Ось що розповідає Гютер Райш
про свій новий фільм:

— Наш фільм, присвячений темі
«Ленін та інтернаціональний рево-
люційний рух пролетаріату», на-
прикладі долі головною герою —
Віктора Клейста — розповідає про
шлях становлення революційної
свідомості у покоління післявоєнної
німецької молоді. Приїхавши в мо-
лоду Республіку Рад, Клейст зна-
йомиться з комсомольцями — буди-
никами свого комуністичного за-
втра. В їхньому ентузіазмі, мужнос-
ті і моральній стійкості Клейст на-

бирає сили для майбутніх класових
битв у себе на батьківщині. Зустріч
з Володимиром Іллічем і задушевна
розмова з ним допомагають німець-
кому юнакові зрозуміти тактику
цієї боротьби, озброюють його ду-
ховно і політично.

У фільмі знімаються відомі акто-
ри нашої країни і Німеччини: Де-
мократичної Республіки: Жанна Бо-
лотова, Хельмут Хабель, Гайдемар
Бенцель, Лев Круглий та інші.

В. БАЙЛІН.

До творчості відомого дитячо-
го письменника Аркадія Гайдара
не раз зверталися кінемато-
графи. За його творами по-
ставлені фільми «Тимур і його

команда», «Доля бирабашника»,
«Школа мужності» і інші.
Зараз на Центральній студії
дитячих і юнацьких фільмів імо-
ні М. Горького закінчуються
зйомки картини «Срібні труби»,

яка розповідає про життя і твор-
чість письменника.

На зйомках: Андрій М'ЯГ-
КОВ в ролі Гайдара.
Фото Р. АЛФІМОВА.

СІЛЬ МОЛОДОСТІ

УЯВІТЬ нашу молоді без пісні, без запальничого танцю.

Двадцять років кіровоградський заслужений самодіяльний ансамбль танцю «Ятрань» дарує вдячним глядачам хвилюючі години концертної програми, в якій відбилась хореографічна географія України.

Дороги цього чудового колективу легко зустріли межу нашої області. «Ятрань» демонстрував своє мистецтво на сценах Києва, братніх республік і за кордоном.

В цьому році ятранці були удостоєні республіканської комсомольської

ВОГОНЬ НА КОНУ

премії імені Миколи Острозького.

Це почесне звання доповнило сторінки історії ансамблю, списаних справжнім творчим удачам і успіхами. Адже «Ятрань» — неординарний переможець об-

ласних, республіканських, всесоюзних і міжнародних фестивалів.

Основний склад цього колективу весь час поповнюється молодими кіровоградцями. Це невичерпне джерело складається із робітників,

студентів, старшокласників.

Нещодавно до «Ятрань» влилось нове поповнення із здібних самодіяльних танцюристів. Серед них десятикласниця Тетя Чернявська, робітниця ремонтного заво-

ду «Сільгосптехніка» Віктор Похиленко, студентка педінституту Тетя Мартінова, студент машинобудівельного технікуму Сергій Тютюнник та інші.

На фото: ятранці виконують танець «Рухливі чок».

Фото В. КОВПАКА.

ДИВНА традиція прижилась в нашому місті. З давніх-давен у нас великою популярністю користується смажене соняшникове насіння. Лузують всі — від беззубого малюка до беззубого пенсіонера.

Насіння лузують по дорозі до інституту, на роботі, в гостях (навіть на побаченні в перерви між поцілуками). Між іншим, в клубі імені М. Крюкова після кіносесансу заз нагадає місце, де кілька десятків кумась пізній день насіннячили.

Вчора зустрічаю свого сусіда. Вітаюся:

— Добрий день, Петро Іванович! — Добрий день, — мило посміхнувшись, він, і виплюнувши мені в обличчя чергову порцію лушпиння, — пригортається.

— Дякую.

І ось в мою жменю посипається спокладні зернята. Поплювали ми одне на одного з півгодини і люб'язно розійшлись.

Смажене насіння. Його можна оспівувати так само, як колись оспівували М. В. Гоголь знамениті новомірогородські калюжі. Справді, в якому місті можна ще зустріти таких любителів насіння, як в Кіровограді?

В годину пік біля «Червоної зірки» на розі вулиць Київської по один бік і по другий стоять по троє бабусь із шістьма мішками соняшникових зернят.

ТРАДИЦІЙНЕ ПЛЮВАННЯ

СУБОТНЯ РЕПЛІКА

Як правило, «тара» не підзначається білосніжною чистотою. Проте, на це ніхто не звертає уваги. Нерідко черга до бабусь стоїть вдвоє довша, ніж до автобуса (навіть сучасна техніка не в змозі конкурувати з насінням!).

Свято соняшникового насіння настає в день футбольного матчу. Тоді в свєрі імені Т. Г. Шевченка, напроти середньої школи № 5, відбувається щось неймовірне. Відтоптуючи одне одному ноги, біля червонощокі молодіці з двома величезними коншиками, юрляться уболівальники, намагаючись якомога скоріше наповнити свої кишені традиційними насіннями. Ріг скверу уподібнюється мікробазару. Волають стоїтані газони, кричать засмічені алеї.

А в черзі безперестанно:

— Один стаканчик!
— Два маленькі!
В такий час і мимоволі співчуваю стадіону, тротуарам, тролейбусним зупинкам.

До речі, лузання насіння стало такою необхідністю, як, скажімо, дихання. Я не уявляю, що сталося б, якби одного дня в нашому місті перестали торгувати цим «дивом».

Тоді... Тоді б, напевне, сквер імені Т. Г. Шевченка не впізнав би сам себе, а залузані лавки міського парку від здивування виволозли б із кущів (куди їх шовчора затягують закохані) і, мабуть, би розпалили від щастя...

Якщо ви, шановний читачу, зображаєтесь сьогодні провести своє дозвілля на лоні природи в колі рідних чи знайомих, моя вам порада: не беріть із собою валізи, наповнені редискою, шинкою, сиром. Купіть краще десять склянок смаженого соняшникового насіння. Його вистачить на цілий день. Всі будуть вам дякувати і плівкувати за ваше здоров'я і напругу і наліво.

В. ГОНЧАРЕНКО.

ЗМАГАЮТЬСЯ ЮНІ КРАЄЗНАВЦІ

Позавчора в Кіровограді відкрився IX обласний зліт юних туристів-краєзнавців. Право для підняття прапора зальоту було надано переможцям туристських поєдинків — пред-

ставникам Ульяновського, Олександрійського та Бобринецького районів. Після закінчення рапортів відбувся конкурс на кращий білух, емблему, туристську форму, було оглянуто виставку матеріалів юних туристів-краєзнавців.

Сьогодні — останній день зльоту.

ПОГОДА В ЛИПНІ

Середня місячна температура повітря передбачається від 19 градусів у південно-західних областях до 24 градусів у східних. Така температура в південно-західних областях буде близькою до норми, в Закарпатті — нижча за норму на один градус, на решті областей — вища за норму на 1-2 градуси.

Місячна кількість опадів становитиме 60-80 мм, що більше за норму в Дніпропетровській, Запорізькій областях і по більшості території Донецької, Ворошиловградської, Харківської, Кіровоградської областей та менша за норму — в Тернопільській, Львівській, Івано-Франківській, Чернівецькій і Закарпатській областях, по решті областей — норма.

Вітер у першій п'ятиденці і в середині трьох декад — західний та північно-західний 7-10 м/сек., часом до 12-14 м/сек.; в решту часу — вітер переважно східний і південно-східний 5-10 м/сек., часом посилення вітру до 12 м/сек., в східних областях до 14-16 м/сек.

Найвища температура повітря (вночі 5-10 градусів, вдень — 17-21 градус) передбачається в першій п'ятиденці і 25-29 липня; значне підвищення температури (вночі до 18-23 градусів, вдень до 28-33 градусів, на сході району місцями до 35 градусів) відбудеться 13-16 і 19-23 липня; в решті часу — температура вночі 13-18 градусів, вдень 23-26 градусів.

НАШІ ЗНОВІ ПРОГРАЛИ.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліки, 2.

ки, як тоді було Кролевицькому.

Ще довго розповідали Ф. Меєдровська про мужність до нього часу невідомого кулеметника. По ті обличчя текли слюзи...

Знову — в дорогу.

Ось країна дала, а далі — степ. Вже немолода жінка поралася на горі, а коли дізналася, що цікавить «свідомість», підійшла і розповіла:

— Це було 15 березня 1944 року. В селі ще нищили фашисти. Світло. Коли не раптом, як з-під землі, виріс переді мною наш розвідник, озброєний автоматом. Молодий такий, білявий. Стоїть і посміхається.

— Зраділа я і злякалась за нього, — продовжила Ганна Березина. — Фашисти повно в селі. Не йди туди, — кажу. — А він: «Розвідник я, матусю, виконую завдання. Я повинен йти. Якщо щось трапиться зі мною, запам'ятайте: Мандрикін

Олексій я, 1925 року народження, сибіряк, комсомолец». І пішов. Через деякий час автоматні черги розігнали ранкову тишу...

Покваля розвідника в селі, а потім в братській могилі, як невідомого. Ніхто не знав, що в старенькій зберігся короткий запис...

І знову похід. Пішли понад Бузем. По дорозі дізналися, що біля хати колгоспниці Н. Матушанської була могила радянського воїна. Після розмов з очевидцями виявилось, що від кулі порожнього снайпера загинув Жека Олександр Минович, родом з Київщини. А солдат вважався невідомим...

Пам'ятає полтавчанин В. О. Куделіч свого вірного дру-

ТАМ, НА ОКОЛИЦІ...

га, уродженця м. Полтави, комсомольця Віктора Лаврушина. Віктор загинув біля сільського кладовища, коли дружок повертався з розвідки з-за Бугу і вів з собою «язика». «Свідомість» листувалася з В. Куделічем, і ще одне ім'я героя стало відомим.

А хто ж цей герой, похований в окопі на околиці села?

Після довгих пошуків встановлено, що то Семів Олександр, 1920 року народження, лєнінградський комсомолец, гвардії старший сержант. Допоміг встановити ім'я невідомого солдата виводитель Люшневатого П. Ф. Славов.

Л. КУЧМАГРА,
учителька, керівник загону «червоних свідомців»
с. Люшневатого
Голованівського району.

ня. Документальні фільми. (М). 23.30 — «Захист природи». (М). 24.00 — Новини. (М).

ПОНЕДІЛОК, 29 ЧЕРВНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА, 16.50 — Для дітей, «Про Барвінку, Ліло та чотири вистави». (К). 17.30 — «П'ятирічка — рік за вершальний». (Запоріжжя). 18.00 — Телевізії. (К). 18.15 — «Мій тато — капітан». Художній фільм. (М). 19.30 — Заключний концерт фестивалю «Білі ночі». В перерві — програма «Час». (М). 22.00 — Вистава Бriansького драматичного театру. (Кіровоград).

ДРУГА ПРОГРАМА, 22.00 — Телевізії. Спецвиступ. (К). 22.20 — Телефільм «Узульські різьбярі». (К). 22.40 — Фільм-концерт «Добрий день, зелені Карпати». (К).

ВІСІРОК, 30 ЧЕРВНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА, 10.50 — Новини. (М). 11.00 — Відкриття IV Всесоюзного зльоту піонерів. (Лєнінград). 12.00 — Теленарис «Орловські рисики». (Орел). 12.30 — Телевізії. (К). 12.40 — «Маленький принц». Художній фільм. (К). 17.30 — Програма пере-

дач. (Кіровоград). 17.35 — «День за днем». Інформаційна програма. (Кіровоград). 17.45 — Наші оголошення. (Кіровоград). 17.50 — «Цвіт землі». Кінонарис. (Кіровоград). 18.00 — Для школярів. «До побачення, школо». (К). 18.30 — Українське кольорове телебачення. «З джерел патхення». (К). 19.00 — «Людина без минулого». Прем'єра телевізійного документального фільму (М). 20.30 — Естрадині концерт артистів Одеської філармонії. (Кіровоград). 21.30 — «На початку віку». Художній фільм. (К). 23.00 — «Ви пам'ятали». (К). 23.50 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА, 20.30 — «Господарювання — це мистецтво». «Погода і урожай». (К). 21.00 — Програма «Час». (М).

ВІПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В номері газети за 25 червня з шпиг редакції гранично поспіхом. В кореспонденції «Від креслення до машини» в третій колонці зверху слід читати: «Напружені дні зараз в ковальсько-пресовому цеху».